

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **S. H.**, zastoupené Mgr. MUDr. Zdeňkem Kubicou, advokátem se sídlem Revoluční 1, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2009, čj. O-198106/11280/2009/ÚPV, za účasti osoby zúčastněné na řízení: GLOBUS CAR, s.r.o., se sídlem Za Sídlištěm 303, Dolní Břežany, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2012, čj. 8 Ca 267/2009 - 78,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně byla vlastníkem ochranné známky č. 269673 ve znění „DRINK SERVIS“ s právem přednosti od 14. 11. 2003, která byla do rejstříku ochranných známek zapsána dne 28. 2. 2005 pro služby „osobní nepravidelná doprava“ ve třídě 39 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Dne 22. 9. 2006 podala osoba zúčastněná na řízení (dále jen „navrhovatel“) návrh na zrušení této ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných

známkách) (dále jen „zákon o ochranných známkách“) s tím, že existuje množství subjektů, které užívají zmíněné označení chráněné ochrannou známkou pro shodnou službu. Dne 19. 1. 2007 podal navrhovatel návrh na prohlášení napadené ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách ve vztahu k § 4 písm. b), c), d) téhož zákona s odůvodněním, že označení chráněné ochrannou známkou je v obchodních zvyklostech obvyklé a nemá rozlišovací způsobilost.

[2] Správní orgán I. stupně vydal dne 23. 1. 2008 rozhodnutí, kterým prohlásil předmětnou ochrannou známku za neplatnou s účinky *ex tunc* podle § 32 odst. 1 zákona o ochranných známkách, s odvolání na § 4 písm. b), c) a d) tohoto zákona, neboť v době podání přihlášky napadené ochranné známky nemělo označení „DRINK SERVIS“ rozlišovací způsobilost pro přihlášení služby ve třídě 39 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Toto označení bylo totiž ve vztahu k zapsané službě „nepravidelná osobní doprava“ popisné, jelikož u průměrného spotřebitele evokuje druh a vlastnosti těchto služeb, respektive jejich určení. Zároveň v tomto rozhodnutí zamítl návrh na zrušení předmětné ochranné známky s poukazem na jeho neopodstatněnost, protože předložené důkazy neprokázaly získání rozlišovací způsobilosti napadené ochranné známky po jejím zápisu do rejstříku, a proto ji také nemohla pozbýt.

[3] Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozklad, ve kterém zejména tvrdila, že správní orgán I. stupně nesprávně konstatoval, že již v době podání přihlášky napadené ochranné známky nemělo předmětné označení rozlišovací způsobilost ve vztahu ke službám, pro něž bylo přihláшено. Podle žalobkyně neexistovaly žádné důkazy, z nichž by tento závěr vyplýval. Žalovaný výše specifikovaným rozhodnutím rozklad žalobkyně zamítl. Odmítl důkazy žalobkyně, kterými se snažila prokázat, že slovní označení „DRINK SERVIS“ jednak mělo před podáním přihlášky napadené ochranné známky rozlišovací způsobilost a dále, že ochranná známka získala ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o ochranných známkách rozlišovací způsobilost alespoň dodatečně po zápisu do rejstříku.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného o rozkladu podala žalobkyně žalobu k městskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl a potvrdil tak závěry žalovaného.

II.

Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[5] V odůvodnění napadeného rozsudku městský soud připomněl judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 30. 11. 2006, čj. 5 As 59/2006 – 85, č. 1097/2007 Sb. NSS, podle kterého může být obvyklost ochranné známky (§ 4 písm. d) zákona o ochranných známkách) posouzena jednak ve vztahu k výrobkům a službám a jednak k tomu, jak ochrannou známkou vnímá cílová veřejnost. Dále městský soud uvedl, že podle jeho ustálené judikatury je pro posouzení zaměnitelnosti ochranných známek rozhodné hledisko průměrného spotřebitele. Právní úprava přitom ponechává na zhodnocení Úřadu průmyslového vlastnictví, zda má přihlašované označení dostatečnou rozlišovací způsobilost.

pokračování

[6] Soud zamítl jako nedůvodnou námitku žalobkyně, že byla zkrácena na svých procesních právech z důvodu, že se nemohla vyjádřit ke všem podkladům předloženým navrhovatelem. Uvedl, že zástupce žalobkyně byla v průběhu správního řízení v písemném kontaktu s žalovaným, žalobkyni byly zaslány k vyjádření podání navrhovatele a také výzva žalovaného, aby prokázala, že předmětná ochranná známka získala přede dnem zápisu do rejstříku ochranných známek nebo v důsledku jejího užívání po svém zápisu rozlišovací způsobilost pro služby, pro něž byla zapsána. Soud uznal, že ze správního spisu nevyplývá, že by bylo žalobkyni zasláno vyjádření navrhovatele k rozkladu žalobkyně ze dne 5. 5. 2008. Uvedl však, že dne 19. 3. 2008 nahlížel zástupce žalobkyně do správního spisu. Podle soudu z konečného rozhodnutí žalovaného vyplývá, že bylo založeno na dokladech, které předložila žalobkyně, a proto soud musel odmítnout její tvrzení, že neměla možnost se k těmto podkladům vyjádřit. Soud uvedl, že v řízení o rozkladu předkládala důkazní prostředky pouze žalobkyně, nikoliv navrhovatel. Právo vyjádřit se k důkazům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se navíc vztahuje pouze na řízení před správním orgánem I. stupně, ne na řízení o opravném prostředku.

[7] Dále městský soud uvedl, že důkazní břemeno v řízení o prohlášení ochranné známky za neplatnou leží dle zákona o ochranných známkách na navrhovateli. V posuzovaném případě navrhovatel předložil, popřípadě označil důkazy pro jím tvrzené skutečnosti, avšak žalobkyně nedokázala tato tvrzení vyvrátit.

[8] V souvislosti s důkazními prostředky předloženými žalobkyní v průběhu řízení, soud přisvědčil závěrům jejich hodnocení, které provedl žalovaný. Na podporu toho poukázal na ustálenou judikaturu Soudního dvora Evropské unie ve věci *C-495/07 Silberquelle GmbH. V. Maselli-Strickmode GmbH.*, ve které bylo mimo jiné uvedeno, že označuje-li majitel ochranné známky touto známkou předměty, které zdarma dává kupujícímu svých výrobků, nejedná se o skutečné užívání této ochranné známky pro třídu, do které uvedené předměty spadají. Na základě toho soud uvedl, že pokud žalobkyně prokazovala, že slovní označení „DRINK SERVIS“ získalo rozlišovací schopnost ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o ochranných známkách, prostřednictvím kopií faktur, novinových článků („Služby Drink S.O.S. se rozšíří i do Bratislavy“ – Hospodářské noviny 7. 10. 2003, „Slavní volají z mejdanů“ – Super 15. 8. 2001, „Přijďte svým, odjeďte mým“ – Svět motorů 15. 12. 1999), čestných prohlášení novinářů, kartiček, vizitek, triček a fotografií, nejednalo se o skutečné užívání této ochranné známky pro třídu, do které byla ochranná známka zapsána.

[9] Slovní spojení „drink servis“ podle soudu může v průměrném spotřebiteli evokovat služby spadající do kategorie nepravidelné osobní dopravy související s požitím alkoholu, tedy pouze vyvolat určitou představu. Toto označení proto nezískalo v době před zápisem do rejstříku ochranných známek rozlišovací způsobilost ve smyslu § 5 zákona o ochranných známkách, neboť tehdy předložené důkazy se nevztahovaly k tomuto označení, nýbrž k označení „DRINK S.O.S.“ Ani dodatečně předložené důkazy v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně neprokázaly, že by napadená ochranná známka získala rozlišovací způsobilost alespoň dodatečně po jejím zápisu do rejstříku ochranných známek ve smyslu § 32 odst. 2 téhož zákona.

III.

Shrnutí argumentů kasační stížnosti

[10] V kasační stížnosti se žalobkyně (stěžovatelka) domáhala zrušení napadeného rozsudku městského soudu jednak z důvodu jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a dále pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, a že při jejím zjišťování byl porušen zákon takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí.

[11] Za prvé stěžovatelka tvrdila, že soud nesprávně posoudil důkazní povinnost vlastníka ochranné známky v řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky. Stěžovatelka uvedla, že při zápisu ochranné známky do rejstříku byla posuzována i její rozlišovací schopnost, přičemž správní orgán I. stupně tuto rozlišovací schopnost shledal, a to na základě jí předložených podkladů. V řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky je však povinnost tvrzení i povinnost důkazní na straně navrhovatele. V rozporu s tím však správní orgány hodnotily ve svých rozhodnutích pouze důkazy žalobkyně bez toho, aby se zabývaly také důkazy předloženými navrhovatelem. Proto se podle stěžovatelky správní orgány dopustily závažné procesní vady, neboť důkazní břemeno *de facto* přesunuly na stěžovatelku. Tvrzení navrhovatele přitom považovaly bez jakéhokoliv zdůvodnění navrhovatele za prokázaná.

[12] Za druhé měla stěžovatelka za to, že byly nesprávně hodnoceny důkazy ohledně rozlišovací schopnosti předmětného označení „DRINK SERVIS“. Naopak byla přesvědčena, že předloženými důkazy prokázala rozlišovací schopnost tohoto označení. Soudem citovaná judikatura Soudního dvora Evropské unie byla podle stěžovatelky relevantní pouze ke zlomku soudem uváděných důkazů, tj. trička, fotografie pивních lahví; ve zbytku důkazů však uplatnit nelze.

[13] V rámci třetí kasační námitky stěžovatelka tvrdila, že byla zkrácena na svém procesním právu vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a to jak správním orgánem I. stupně, tak žalovaným. Podle jejího názoru byl soudem nesprávně vyložen samotný pojem podklady pro rozhodnutí a stejně tak institut poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatelce nebylo jednak umožněno vyjádřit se k některým zjištěním správního orgánu I. stupně (o přihlášených dalších ochranných známkách SOS DRINK, DRINK S.O.S., DRINK ASSISTANT, DRINK, o významu slov „drink“ a servis“ a to, co evokují u průměrného spotřebitele) a jednak v rámci odvolacího řízení k vyjádření navrhovatele k podanému rozkladu. Tím byla zkrácena na svých procesních právech.

[14] Čtvrtá kasační námitka byla založena na tom, že soud se nijak nevypořádal s žalobní námitkou spočívající v tom, že správní orgány prováděly dokazování mimo ústní jednání, aniž by o tom stěžovatelku vyrozuměly. Stěžovatelka tak neměla představu, co všechno je podkladem rozhodnutí. V této části proto stěžovatelka považovala rozsudek městského soudu za nepřekoumatelný.

[15] Stěžovatelka v rámci své poslední námitky tvrdila, že byla nesrozumitelně posouzena rozlišovací schopnost ochranné známky, a to jak prvotní, tak případně i

pokračování

získaná. Odůvodnění rozsudku městského soudu je v této části podle stěžovatelky nejasné a nepřezkoumatelné, neboť z něj jde zjistit pouze to, že právní úprava ponechává na zhodnocení Úřadu průmyslového vlastnictví, zda má přihlašované označení dostatečnou rozlišovací způsobilost. Stěžovatelka nepovažuje za zcela přiléhavý ani odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, čj. 7 As 56/2008 – 170, č. 1920/2009 Sb. NSS, týkajícího se označení „GOLF“.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

IV.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřipustnost.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou důkazního břemene v řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky. V této věci potvrdil názor stěžovatelky a stejně tak městského soudu, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní v tomto řízení nese navrhovatel. To vyplývá ze samotného textu zákona, konkrétně z § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách, který stanoví: *„Návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy.“* Bylo tedy na navrhovateli, aby ve svém návrhu uvedl, v čem konkrétně spatřuje důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou.

[20] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že v návrhu na zrušení předmětné ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách ze dne 4. 9. 2006 navrhovatel k prokázání svých tvrzení doložil 43 internetových inzerce různých poskytovatelů nabízejících služby pod názvem „drink servis“ nebo podobným označením. Označení „drink servis“ přitom podle navrhovatele slouží k označení specifického druhu dopravy spočívajícího v dopravě řidičů, kteří požili alkohol, a tudíž nemohou své vozidlo dopravit na místo určení. Pro takového řidiče přijede vozidlo taxislužby nebo jiného dopravce s náhradním řidičem, který dopraví zákazníka jeho vlastním vozem na místo určení, např. do jeho bydliště. Na uvedený důkazní materiál navrhovatel odkázal také ve svém návrhu na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 32 odst. 1 téhož zákona ze dne 24. 11. 2006. Z předložených podkladů podle navrhovatele vyplývá, že poskytovatelé těchto služeb označení „drink servis“ v obchodním styku užívají, neboť běžný spotřebitel tomuto označení rozumí a chápe jej jako název výše popsane služby.

[21] Zdejší soud neshledává pochybení správních orgánů a městského soudu v tom, že považovaly tvrzení obsažená v návrhu na prohlášení předmětné ochranné známky za neplatnou spolu se zmíněnými důkazy za dostatečné k unesení břemene tvrzení a břemene důkazního ve smyslu § 34 odst. 1 zákona o ochranných známkách.

[22] Následně byla stěžovatelka v souladu § 34 odst. 3 zákona o ochranných známkách vyzvána k podání vyjádření k oběma návrhům (viz Usnesení o stanovení lhůty pro vyjádření k návrhu na zrušení předmětné ochranné známky ze dne 21. 11. 2006, Postoupení návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou ze dne 29. 5. 2007). Bylo tedy na stěžovatelce, aby se k návrhům navrhovatele vyjádřila, případně se je pokusila vyvrátit. Soud považuje za správný postup správních orgánů, pokud se ve svých rozhodnutích zabývaly právě důkazy předloženými stěžovatelkou a snažily se pečlivě posoudit, zda opravdu tyto důkazy nevyvracejí důvody neplatnosti, respektive důvody pro zrušení ochranné známky předložené navrhovatelem. Takový postup nelze shledávat, jak tvrdí stěžovatelka, jako přenesení důkazního břemene z navrhovatele na stěžovatelku.

[23] V souvislosti s druhou kasační námitkou Nejvyšší správní soud posuzoval způsob hodnocení důkazů vztahujících se k rozlišovací schopnosti označení „drink servis“. Ze spisové dokumentace správních orgánů zjistil, že stěžovatelka v průběhu správního řízení předložila k prokázání svých tvrzení o rozlišovací schopnosti předmětného označení následující důkazy: fotografie trika a mikiny s nápisem „DRINK SERVIS“, které nosili řidiči; kopie faktur na výrobu reklamních letáků a cedulí s uvedeným nápisem; kopie faktur na úpravy internetové prezentace; kopie dalších faktur a jiných dokladů; fotografie reklamních a dárkových předmětů (pivních sklenic apod.); reklamy v časopise PIVNÍ MAGAZÍN; novinové články: „Traffic law boosts „drink service business“ The Prague Post 16. 8. 2006, „Služby Drink S.O.S. se rozšíří i do Bratislavy“ (Hospodářské noviny ze dne 7.10.2003), „Slavní volají z mejdanů“ (Super ze dne 15.8.2001), „Přijďte svým, odjeďte mým“ (Svět motorů ze dne 15.12.1999); čestná prohlášení novinářů M. S. a J. N. o inzerci těchto služeb; pivních tácky; kartičky; vizitky.

[24] Soud se ztotožňuje s hodnocením uvedených důkazů provedeným žalovaným, podle kterého z uvedených důkazů nelze vyvodit, že by předmětné označení mělo rozlišovací způsobilost. Žalovaný se podrobně vyjádřil k jednotlivým důkazům v odůvodnění svého rozhodnutí a uvedl, z jakého důvodu ten který důkaz nepovažuje za dostatečný k prokázání rozlišovací schopnosti daného označení (s. 10 – 14 rozhodnutí žalovaného). Toto hodnocení potvrdil také městský soud, který doplnil další argumenty svědčící o neprůkaznosti důkazů stěžovatelky, a to například stěžovatelkou zmiňovanou judikaturu Soudního dvora Evropské unie ve věci C-495/07. Soud přitom přisvědčuje stěžovatelce, že toto rozhodnutí nedopadalo na všechny důkazy, jak poněkud zavádějícím způsobem městský soud uvedl. Z jeho další argumentace je však zřejmé, že to nebyl jeho jediný argument pro odmítnutí prokázání rozlišovací schopnosti posuzovaného označení.

[25] V rámci třetí kasační námitky se zdejší soud zabýval otázkou, zda bylo stěžovatelce znemožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správních orgánů ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován.

pokračování

[26] V nyní posuzovaném případě stěžovatelka jednak namítala, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k některým podkladům rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V rámci řízení před správním orgánem I. stupně se mělo jednat o výpis ochranných známek ve vlastnictví stěžovatelky a o vysvětlení pojmu „drink servis“ tak, jak ho vnímají běžní spotřebitelé. Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu však měla stěžovatelka možnost se seznámit se všemi důkazními prostředky, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zároveň ve spisu nebyly obsaženy žádné podklady, které by jí nebyly známy, neboť o existenci ochranných známek, jejichž je vlastníkem, sama ví, a význam spojení „drink servis“ byl obdobně rozebírán také v návrzích navrhovatele, které jí byly zaslány. Proto soud uzavírá, že by bylo přílišným formalismem, pokud by neznalost dvou uvedených podkladů mělo znamenat porušení § 36 odst. 3 správního řádu v takové míře, že by to mělo za následek nezákonnost rozhodnutí.

[27] Soud dále ze správního spisu ověřil, že stěžovatelce opravdu nebylo zasláno vyjádření navrhovatele k rozkladu ze dne 5. 5. 2008. Je přitom třeba stěžovatelce přisvědčit, že se jedná o procesní pochybení žalovaného, který nerespektoval zásadu rovnosti stran vyjádřenou v § 7 správního řádu, pokud stěžovatelce neumožnil seznámit se se všemi podklady spisové dokumentace, jež sloužily jako podklad pro rozhodnutí. V této souvislosti je třeba posoudit, zda tato procesní vada byla natolik závažná, že mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Soud proto posuzoval, zda byly v rámci uvedeného vyjádření předloženy nové skutečnosti nebo důkazy, na kterých by žalovaný založil argumentaci svého rozhodnutí. V tomto vyjádření navrhovatel zejména rekapituloval důkazy předložené stěžovatelkou, zopakoval její argumentaci a závěry, které vyplývají z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nadto uvedl, že společnost Drink S.O.S. s.r.o. byla do obchodního rejstříku zapsána dne 13. 12. 2006. Tuto informaci sice žalovaný ve svém rozhodnutí zmínil, nicméně uvedl k ní, že není pro jeho závěry rozhodná. Lze tedy mít za to, že navrhovatel neuvedl ve svém vyjádření k rozkladu žádné nové skutečnosti, které by mohly ovlivnit výsledek napadeného rozhodnutí žalovaného. Proto zdejší soud dospěl k závěru, že tímto procesním pochybením, tj. nezasláním vyjádření navrhovatele k rozkladu stěžovatelce, žalovaný nezatížil své rozhodnutí nezákonností do té míry, že by bylo nutno zrušit.

[28] Ve čtvrté kasační námitce stěžovatelka namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu z toho důvodu, že se zde soud opomněl vypořádat s její žalobní námitkou spočívající v tom, že správní orgány prováděly důkazy mimo ústní jednání. V této věci zdejší soud uvádí, že není pravdou, že by se městský soud k této žalobní námitce v odůvodnění napadeného rozsudku nikterak nevyjádřil. Soud uvedenou námitku zamítl jako nedůvodnou, neboť v řízení o rozkladu byly prováděny pouze důkazy, jejichž provedení navrhla sama stěžovatelka. S tímto závěrem Nejvyšší správní soud souhlasí a nadto připomíná § 49 správního řádu, podle kterého správní orgán nařizuje ústní jednání pouze tehdy, pokud to stanoví zákona a dále tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Tyto zákonem předpokládané podmínky nebyly ve správním řízení před správním orgánem I. stupně ani žalovaným naplněny, a proto zde nevznikla povinnost správního orgánu ústní jednání nařídit. V obou případech totiž ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla s provedením dokazování listinami seznámena.

[29] Pokud jde o poslední námitku stěžovatelky spočívající v nejasném posouzení otázky rozlišovací schopnosti předmětného označení městským soudem, i tu musí zdejší soud zamítnout jako nedůvodnou. V této věci městský soud uvedl, že se ztotožňuje s hodnocením důkazů provedeným žalovaným, přičemž připojil i své další argumenty – judikaturu Soudního dvora EU či význam anglického slova „drink“ a slovního prvku „servis“. Stejně tak soud vysvětluje, proč dospěl k závěru, že zde byly dány důvody pro prohlášení ochranné známky za neplatnou ve smyslu § 4 písm. b), c), d) a že žalovaný prokázal, že tato ochranná známka postrádá rozlišovací způsobilost. Nejvyšší správní soud proto neshledává odůvodnění rozsudku městského soudu v této věci natolik nejasným, že by bylo na místě jej považovat za nepřezkoumatelný.

[30] K tvrzení stěžovatelky, že rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 56/2008 – 170 není v projednávané věci příliš relevantní, zdejší soud uvádí, že odkaz na tuto judikaturu taktéž považuje spíše za nadbytečnou, což však nemá na přezkoumatelnost či zákonitost napadeného rozsudku vliv.

[31] Na základě výše uvedeného soud uzavírá, že v postupu správních orgánů ani městského soudu neshledal taková procesní pochybení, která by byla natolik závažná, že by způsobovala nezákonnost předmětných rozhodnutí a pro něž by rozhodnutí žalovaného či městského soudu neobstála. Zároveň dospěl k tomu, že správní orgány na základě jim předložených důkazů správně posoudily neplatnost předmětné ochranné známky z důvodů uvedených v § 4 písm. b), c), a d) zákona o ochranných známkách.

V.

Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[32] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

pokračování

1 As 156/2012 - 44